Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

«NOTEHENVISNINGER»

For å lette nedlastinga er bladet delt i flere filer. Du finner resten på www.akp.no/ml-historie/pdf/rode_fane/1978/

Notehenvisning I

Fra J.V.Stalin:«Spørsmål i leninismen» s. 8—10. Forlaget Oktober, 1976.

«LENINISMENS HISTORISKE RØTTER

Leninismen vokste fram og utformet seg under imperialismens forhold, da motsetningene i kapitalismen hadde tilspisset seg til det ytterste, da den proletariske revolusjon var blitt et umiddelbart praktisk spørsmål, da den gamle periode med arbeiderklassens forberedelse til revolusjonen nærmet seg og vokste over i en ny periode med direkte storm på kapitalismen.

Lenin kalte imperialismen «døende kapitalisme». Hvorfor? Fordi imperialismen skjerper motsetningene i kapitalismen til deres ytterste punkt, til de ytterste grenser, bak hvilke revolusjonen begynner. Av disse motsetninger må en se følgende tre som de viktigste:

Den første motsetning — det er motsetningen mellom arbeid og kapital. Imperialismen betyr allmakt for de monopolistiske truster og syndikater, for bankene og finansoligarkiet i industrilandene. I kampen mot denne allmakt viser det seg at de metoder som arbeiderklassen var vant til å bruke — fagforeninger og kooperativer, parlamentariske partier og parlamentarisk kamp — var helt utilstrekkelige. For enten overgir du deg til kapitalen på nåde eller unåde, vegeterer videre som før og synker stadig dypere, eller så må du gripe til et nytt våpen — slik stiller imperialismen spørsmålet for proletariatets millionmasser. Imperialismen fører arbeiderklassen fram til revolusjonen.

Den annen motsetning — det er motsetningen mellom de forskjellige finansgrupper og imperialistiske makter i deres kamp om råstoffkilder, om fremmede territorier. Imperialismen betyr eksport av kapital til råstoffkildene, rasende kamp om det monopolistiske herredømme over disse råstoffkilder, kamp om nyoppdelingen av den allerede oppdelte verden, en kamp som føres med særskilt raseri av de nye finansgrupper og makter som søker en «plass i solen», mot de gamle grupper og makter som seigt klamrer seg fast til sine erobringer. Denne rasende kamp mellom de forskjellige kapitalistgrupper er bemerkelsesverdig av den grunn at den innebærer imperialistiske kriger, kriger for erobring av fremmede områder som et uunngåelig element. Denne omstendighet er på sin side igjen bemerkelsesverdig fordi den fører til at imperialistene gjensidig svekker hverandre, til at kapitalismens posisjoner overhodet svekkes, til at øye-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

blikket for den proletariske revolusjon framskyndes og at denne revolusjon blir en praktisk nødvenighet.

Den tredje motsetning — Det er motsetningen mellom et fåtall herskende «siviliserte» nasjoner og de hundrer av millioner koloniale og avhengige folk i verden. Imperialismen er den mest skamløse utbytting og den mest umenneskelige undertrykking av hundrevis av millioner mennesker i de veldige kolonier og avhengige land. Målet med denne utbytting og undertrykking er å trekke ut ekstraprofitt. Men imperialismen er nødt til å anlegge jernbaner, fabrikker og verksteder, industri- og handelssenter i de landene som de utbytter. De uunngåelige følger av denne «politikk» er at det dannes en klasse av proletarer, at det oppstår en innenlandsk intelligens, at den nasjonale selvbevissthet våkner, at frihetsbevegelsen styrkes. Veksten i den revolusjonære bevegelse i alle kolonier og avhengige land uten unntak er et tydelig bevis på dette. Denne omstendighet er viktig for proletariatet, fordi den fullstendig undergraver kapitalismens posisjoner og forvandler koloniene og de avhengige land fra å være reserver for imperialismen til å bli reserver for den proletariske revolusjon.»

Fra «Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje». Brevet fra sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti. Svar på brevet fra sentralkomiteen i Sovjetunionens Kommunistiske Parti av 30. mars 1963. s. 11—12 (Forlaget Oktober 1971)

«4. Ved fastsettelsen av den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje er utgangspunktet den konkrete klasseanalyse av verdenspolitikken og verdensøkonomien som helhet og av den aktuelle verdenssituasjonen, dvs. av de grunnleggende motsetningene i våre dagers verden.

Hvis en unnlater å foreta en konkret klasseanalyse, på slump griper fatt i visse overflatiske foreteelser og trekker subjektive og ubegrunnede konklusjoner, kan en ikke på noen måte komme fram til riktige konklusjoner med hensyn til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje, men vil uunngåelig komme inn på en vei som er helt forskjellig fra marxismen-leninismens vei.

Hva er så de grunnleggende motsetningene i våre dagers verden? Marxist-leninistene holder konsekvent fast ved at disse motsetninger er:

motsetningene mellom den sosialistiske leir og den imperialistiske leir,

motsetningen mellom proletariat og borgerskap i de kapitalistiske land,

motsetningen mellom de undertrykte nasjonene og imperialismen og

motsetningene mellom de imperialistiske land og mellom de monopolistiske kapitalistgruppene.

Motsetningen mellom den sosialistiske leir og den imperialistiske leir er en motsetning mellom to fundamentalt forskjellige samfunnssystemer, sosialismen og kapitalismen. Den er utvilsomt meget skarp. Men marxist-leninistene må ikke ganske enkelt mene at motsetningene i verden utelukkende består av motsetningen mellom den sosialistiske leir og den imperialistiske leir.

Den internasjonale maktbalansen har forandret seg og er i stadig sterkere grad blitt

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

gunstigere for sosialismen og alle undertrykte nasjoner og folk i verden, og meget ugunstig for imperialismen og de reaksjonære i alle land. Ikke desto mindre eksisterer objektivt sett de motsetninger som er regnet opp ovenfor.

Disse motsetningene og de kampene som de fører til er innbyrdes knyttet sammen og innvirker på hverandre. Ingen kan utslette noen av disse grunnleggende motsetningene eller på subjektiv måte erstatte alle øvrige motsetninger med en av dem.

Det er ikke til å unngå at disse motsetningene vil føre til folkerevolusjoner, som er det eneste som kan løse dem.

5. Følgende feilaktige syn på spørsmålet om de grunnleggende motsetningene i våre dagers verden må forkastes:

a) det syn som utsletter klasseinnholdet i motsetningen mellom den sosialistiske leir og den imperialistiske leir og som ikke ser på denne motsetning som en motsetning mellom stater under proletariatets diktatur og stater under monopolkapitalistenes diktatur,

b) det syn som bare anerkjenner motsetninger mellom den sosialistiske leir og den imperialistiske leir, men overser eller undervurderer motsetningene mellom proletariatet og borgerskapet i den kapitalistiske verden, mellom de undertrykte nasjonene og imperialismen, mellom de imperialistiske land og mellom monopolkapitalistgruppene, og de kamper som disse motsetningene fører til,

c) det syn som med hensyn til den kapitalistiske verden hevder at motsetningen mellom proletariatet og borgerskapet kan løses uten en proletarisk revolusjon og at motsetningen mellom de undertrykte nasjonene og imperialismen kan løses uten revolusjon i de undertrykte nasjonene,

d) det syn som benekter at utviklingen av de naturlige motsetningene i våre dagers kapitalistiske verden uunngåelig fører til en ny situasjon hvor de imperialistiske land blir låst fast i en intens kamp, og som påstår at motsetningene mellom de imperialistiske land kan utjevnes eller til og med fjernes gjennom «internasjonale avtaler mellom stormonopolene», og

e) det syn som hevder at motsetningen mellom de to verdenssystemene, sosialismen og kapitalismen, automatisk vil forsvinne i løpet av den «økonomiske kappestrid», at de andre grunnleggende motsetningene i verden også vil forsvinne når motsetningen mellom de to systemene forsvinner, og at det vil opptå en «verden uten kriger», en ny verden med «samarbeid på alle felter».

Det er innlysende at disse feilaktige syn uunngåelig vil føre til en feilaktig og skadelig politikk og dermed også til tilbakeslag og tap av det ene eller andre slag for folkets og sosialismens sak.»

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Notehenvisning II

Fra Lenin: «Melding om den internasjonale situasjonen og den grunnleggjande oppgåven til Den Kommunistiske internasjonale, Samla verker engelsk utg. b. 31, s. 218. Gjengitt fra Klassekampens bilag 19/11-1977.

«Slik får vi hovudkonturane av verdsbiletet slik det såg ut etter den imperialistiske krigen. Ein og ein kvart tusen millon underkua i koloniane — land som vert hogde i stykkjer levande, som Persia, Tyrkia og Kina: og land som er overvunne og kasta ned i kolonistilling (Her meinte Lenin slike land som Austerrike-Ungarn, Tyskland og Bulgaria og dessutan Sovjet-Russland som på same vis vart kasta attende av krigen «til det som tilsvarar ei kolonistilling» — Red.) Ikkje meir enn eit kvart tusen millionar bur i land som har halde på dei stillingane dei hadde, men som har vorte økonomisk avhengige av Amerika, og alle i hop var under krigen i ei militært avhengig stilling, for krigen verka på heile verda og tillet ikkje ein einaste stat å vera røynleg nøytral. Og til sist har vi ikkje meir enn eit kvart tusen millionar som bur i land der berre det øvste laget, sjølvsagt, berre kapitalistane, tente på oppdelinga av verda. (Her meiner Lenin land som USA, Japan og Storbritannia — Red.) ... Eg vil gjerne at de skal læra utanboks dette verdsbiletet, for alle dei grunnleggjande motseiingane i kapitalismen, i imperialismen, som fører til revolusjon, alle dei grunnleggjande motseiingane i arbeidarrørsla som har ført til den rasande striden mot Den andre internasjonalen ... er alle knytte til denne oppdelinga av folkesetnaden i verda.»

Notehenvisning III

Fra Josef Stalin, Spørsmål i leninismen, s. 51. Forlaget Oktober 1976.

«Demokratiets enkelte krav, deriblant selvbestemmelsesretten,» sier Lenin, «er ikke noe absolutt, men en *liten del* av den allmenn-demokratiske (i dag allmenn-sosialistiske) *verdens*bevegelse. Det er mulig at i enkelte konkrete tilfelle kan en del stå i strid med helheten; gjør den det, må den forkastes.» («Resultatene av diskusjonen om selvbestemmelsesretten», Verker i utvalg, bd. V.)

Slik forholder det seg med spørsmålet om de enkelte nasjonale bevegelser og med muligheten av at de kan ha reaksjonær karakter, naturligvis når en bare ikke betrakter dem formelt, dvs. fra abstrakte rettigheters standpunkt, men konkret, ut fra den revolusjonære bevegelses interesser.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Det samme gjelder også for den revolusjonære karakter hos de nasjonale bevegelser overhodet. Den uten tvil revolusjonære karakter hos de aller fleste nasjonale bevegelser er likeså relativ og egenartet som den mulige reaksjonære karakter hos enkelte nasjonale bevegelser er relativ og egenartet. Den revolusjonære karakter som en nasjonal bevegelse har der det hersker forhold med imperialistisk undertrykking, forutsetter slett ikke ubetinget at det må være proletariske elementer i bevegelsen, at det må finnes et revolusjonært eller republikansk program og et demokratisk grunnlag for bevegelsen. Den kamp som emiren av Afganistan fører for landets uavhengighet er objektivt en *revolusjonær* kamp, trass i de monarkistiske synsmåter emiren og tilhengerne hans har, for denne kamp svekker, oppløser og undergraver imperialismen — mens den kamp som slike «innbitte» demokrater og «sosialister», «revolusjonære» og republikanere som f.eks. Kerenski og Tsereteli, Renaudel og Scheidemann, Tsjernov og Dan, Henderson og Clynes førte under den imperialistiske krig, var en *reaksjonær* kamp, for den resulterte i at imperialismen ble skjønnmalt og styrket og til at den seiret.»

Notehenvisning IV

Fra Enver Hoxa, Utvalgte verker, bind I,s. 413—416 (The «8 Nentori» publishing house, Tirana 1974)

Oversettelsen står for redaksjonens regning.

«NOTE TIL REGJERINGENE I DE ALLIERTE MAKTENE: STORBRITANNIA, SOVJETUNIONEN OG USA. PÅ VEGNE AV DEN DEMOKRATISKE REGJERINGA I ALBANIA MED ANMODNING OM GODKJENNING AV DEN DEMOKRATISKE REGJERINGA I ALBANIA OG OPPRETTELSE AV DIPLOMATISKE FORBINDELSER

4. januar, 1945.

Herr Churchill, statsminister i Storbritannia,

Marskalk Stalin, president i folkekomissariatet i Sovjetunionen,

Herr Roosvelt, president i USA,

På vegne av Den demokratiske regjeringa i Albania har jeg den ære av å rette følgende henvendelse til dere:

Den 7. april 1937, da Mussolinis tropper gikk i land i Albania, møtte det albanske folket dem med våpen i hånd og beviste dermed for hele verden at det ikke ville akseptere at landet deres skulle være okkupert av en fremmed makt.

På kort tid organiserte det en åpen krig mot den fascistiske okkupanten.

I september 1942, samlet de mest framtredende kjemperne seg til Peza-konferansen der de forente seg uten noen form for diskriminering med hensyn til religion, landsdel eller ideologi, under ledelse av Landsrådet for den nasjonale frigjøringsbevegelsen for å føre en heftig og uopphørlig krig mot okkupanten og forræderne. På konferansen

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

uttrykte det albanske folket, gjennom stemmen til de kjempende, sin urokkelig tillit til seieren for den mektige engelsk-sovjetisk-amerikanske allierte, og til seieren for de frihetselskende folkene og nasjonene.

De velkjente erklæringene til utenriksministrene i Storbritannia, USA og Sovjetunionen i desember 1942[1] var en mektig moralsk og politisk støtte til vårt folks kamp, og et løfte om å garantere friheten og uavhengigheten som vi skulle vinne gjennom kamp og anstrengelser. De alliertes mektige krig var en garanti for seieren til det albanske folket...

Med tro og tillit til den store saka til den anti-fascistiske blokka, med tro og tillit til den hellige saka til den nasjonale frigjøringa fortsatte vårt folk en endeløs kamp side om side med de allierte og andre frihetselskende folk. I denne krigen ble vårt folk forent, styrka og organisert som aldri før.

I kampen for frihet og demokrati, organiserte det albanske folket sin anti-fascistiske nasjonale frigjøringshær som har blitt bygd og formet med demokratiets idealer, i våpenfellesskap med de mektige allierte og nabofolkene som sloss mot den samme fienden.

I krigen for frihet og demokrati, i sin krig mot okkupanten og landsforrædere, smidde det albanske folket sin nasjonale enhet.

Kongressen på Permet og Berat-møtet[2] var kronen på verket etter fem års kamp og krig. De ga Albania en ny statsmakt, en demokratisk regjering, en regjering som er det virkelige uttrykk for hele det albanske folkets vilje, og som har i sine rekker de menn som er mest prøvet i den anti-fascistiske frigjøringskampen.

Den demokratiske regjeringa i Albania nyter støtten fra hele det albanske folket, forent i den nasjonale frigjøringsfronten.

Nå som Albania er frigjort er Den demokratiske regjeringa i Albania den eneste representanten for Albania både hjemme og i utlandet. Det er ingen verken innafor eller utafor Albania som kan benekte eksistensen av regjeringa vår.

I dag strekker autoriteten til vår regjering seg over alle regioner i Albania og over hele det albanske folket.

Den demokratiske regjeringa i Albania har offentlig stadfesta sine demokratiske prinsipper, den har også stadfesta at den er den eneste som kan forsvare og garantere menneskerettighetene.

Vår regjering har offentlig erklært sin troskap til den mektige engelsk-sovjetisk-amerikanske alliansen. Vår hær har ikke bare frigjort vårt land, men har også slåss mot de tyske styrkene på Jugoslavias territorium, for saka til den mektige alliansen.

Den demokratiske regjeringa i Albania — det sanne uttrykk for viljen til den albanske nasjonen og folket — vil fortsette å styrke den store alliansen til den anti-fascistiske blokka, så vel som vennskapsforholdet mellom det albanske folket og deres mektige folk.

I dag, for å sikre den endelige seieren over fascismen og bygginga av vårt land, og i morgen for å garantere demokrati og fred i verden, vil vår regjering være lojal i forsvaret av demokratiets sak og uavhengigheten til folkene, og være trofast mot ånden

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

til Atlanterhavs-dokumentet og Moskva- og Teheran-konferansene.

For å bevare, konsolidere og styrke de vennskaplige forholdene som ble født i løpet av den felles kampen mot fascismen, og for å styrke samarbeidet mellom Albania og de mektige allierte, har jeg æren av å uttrykke ønske overfor dere fra det albanske folket at Den demokratiske regjeringa i Albania blir godkjent av de mektige engelsk-sovjetisk-amerikanske allierte og at diplomatiske forbindelser blir etablert mellom deres regjeringer og vår regjering.

Vennligst motta min hjertligste hilsen.
Formann i regjeringsrådet til
Den demokratiske regjering i Albania.
General-oberst Enver Hoxha

Noter:

1) Gjennom disse erklæringene annerkjente de mektige allierte offisielt det albanske folkets kamp mot de fascistiske okkupantene.

2) Den 1. anti-fascistiske nasjonale frigjøringskongressen ble holdt i Permet, 24. mai 1944, mens det 2. møte i Landsrådet for den nasjonale frigjøringsbevegelsen ble sammenkalt i Berat den 20. oktober, 1944

Fra J.V. Stalin, «tjufemårsdagen for den store sosialistiske Oktoberrevolusjonen», Pravda, 7. november 1942.

Gjengitt fra Klassekampens bilag 19/11 -1977

«No kan ein sjå det som hinsides spørsmål at under den krigen som Hitler-Tyskland har tvinga på verda, har ei grunnleggjande grensesetjing for styrkane, og skipinga av to motsette leirar, gått føre seg: Leiren til den italiensk-tyske koalisjonen og leiren til den engelsk-sovjetisk-amerikanske koalisjonen» og at «Det fylgjer at kjensgjerningane sin logikk er sterkare enn nokon annan logikk.»

Mao Tsetung: «Om den internasjonale enhetsfronten mot fascismen» 23. juni 1941. Mao Tsetung: «Om 2. verdenskrig» s. 27, Forlaget Oktober 1977.

«Den 22. juni gikk de fascistiske herskerne i Tyskland til angrep på Sovjetunionen. Dette angrepet er en tarvelig forbrytelse ikke bare mot Sovjetunionen, men mot friheten og sjølstendigheten til alle nasjoner. Den hellige motstandskrigen Sovjetunionen fører mot det fascistiske angrepet blir ikke ført bare for å forsvare seg sjøl, det er til forsvar for alle nasjoner som kjemper for å frigjøre seg fra fascistisk trellbinding.

Nå er oppgava for kommunister over hele verden å mobilisere folket i alle land og organisere en internasjonal enhetsfront for å slåss mot fascismen og forsvare Sovjetunionen, forsvare Kina og forsvare friheten og sjølsendigheten til alle nasjoner. I denne tida må alle anstrengelser være samla om å kjempe mot den fascistiske trellbindinga.

For Kinas Kommunistiske Parti er oppgavene over hele landet disse:

1. Holde fast ved den nasjonale enhetsfronten mot Japan, holde fast ved samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistene, drive de japanske imperialistene ut av Kina og hjelpe Sovjetunionen på den måten.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

2. Kjempe besluttsomt mot alle de anti-sovjetiske og anti-kommunistiske handlingene til de reaksjonære i storborgerskapet.
3. I utenriksforhold, å slutte seg sammen mot den felles fienden med alle i Storbritannia, USA og andre land som er motstandere av de fascistiske herskerne i Tyskland, Italia og Japan.» (Dette interne partidirektivet blei skrevet av kamerat Mao Tsetung for sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti.)

Notehenvisning V

Fra J.V. Stalin. «Sosialismens økonomiske problemer i Sovjetunionen» 1952. Gjengitt fra Klassekampens bilag 19/11 -1977

«Det vert sagt at motseiingane mellom kapitalismen og sosialismen er sterkare enn motseiingane mellom dei kapitalistiske landa. Teoretisk er dette sjølvsagt sant.» «Likevel tok ikkje den andre verdskrigen til som ein krig med Sovjetunionen, men som ein krig mellom kapitalistiske land.» «Fylgjeleg synte det seg i praksis at striden mellom dei kapitalistiske landa om marknader og ønskjet deira om å knusa konkurrentane sine var sterkare enn motseiingane mellom den kapitalistiske leiren og den sosialistiske leiren.» Vidare peika han på at «det at krigar mellom dei kapitalistiske landa ikkje er til å unngå, gjeld framleis.»

Notehenvisning VI

Fra Lenin, Imperialismen, det høyeste stadium i kapitalismen, s. 161. Forlaget Oktober 1976.

«I det virkelige kapitalistiske systemet, ikke i de platte innsnevra fantasiene til engelske sokneprester eller til den tyske «marxisten» Kautsky, er det *ikke* til å unngå at «interimperialistiske» eller «ultraimperialistiske» allianser *nødvendigvis* bare en «våpenstillstand» i tida mellom krigene — uansett hvilken form alliansen kan ha, om det er en imperialistisk koalisjon mot en annen, eller det er en allmenn allianse som omfatter *alle* imperialistmaktene. Fredelige allianser rydder vei for kriger, og vokser i sin tur ut av kriger. Det ene gir vilkår for det andre og skaper vekslende former for fredelig og ikkefredelig kamp på *et og samme* grunnlag av imperialistiske forbindelser og forhold innafor verdensøkonomien og verdenspolitikken. Men for å roe ned arbeiderne og forsone dem med sosial-sjåvinistene som har rømt over til borgerskapets side, tar kloke Kautsky og *skiller ut* ett ledd i en eneste kjede fra resten. Han skiller ut den nåværende fredelige (og ultra-imperialistiske, nei ultra-ultraimperialistiske) alliansen mellom alle stormaktene for å «roe ned» Kina (husk Bokser-opprøret blei slått ned), fra de ikkefredelige sammenstøtene av i morgen. Og de sammenstøtene kommer til å rydde vei

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

for nok en «fredelig» allmenn allianse for å dele opp Tyrkia for eksempel, dagen etter det. I stedet for å vise den levende sammenhengen mellom perioder med imperialistisk fred og perioder med imperialistisk krig, serverer Kautsky arbeiderne en død abstraksjon for å forsone dem med de døde lederne deres.»

Notehenvisning VII

Mao Tsetung om tredeling av verden. Gjengitt fra Klassekampens bilag 19/11 -1977.

«Teorien til formann Mao om dei tre verdene oppsummerer vitskapleg dei objektive realitetane i klassestriden på verdsskodeplassen i dag. I denne teorien ervde, verja og utvikla han grunnleggjande marxist-leninistiske prinsipp.

I ein samtale med leiaren for eit land i den tredje verda i februar 1974 sa formann Mao, *«Etter mitt syn er USA og Sovjetunionen den første verda. Japan, Europa og Canada er den midtre delen og høyrer til den andre verda. Vi er den tredje verda.» «Den tredje verda har ein diger folkesetnad. Med unntak av Japan høyrer Asia til den tredje verda. Heile Afrika høyrer til den tredje verda, og Latin-Amerika også.»*

Notehenvisning VIII

Fra «Den store polemikken 1.» s. 169, Forlaget Oktober, 1977.

«Dette er marxist-leninistiske teser, slutningar som er dregne ved vitskapleg analyse av røyndomen i vår tid.

Ingen kan nekta for at det er ei umåteleg gunstig revolusjonær stode no i Asia, Afrika og Latin-Amerika. I dag er dei nasjonale frigjeringsrevolusjonane i Asia, Afrika og Latin-Amrika dei viktigaste kreftene som rettar slag beint mot imperialismen. Motseiingane i verda er konsentrerte i Asia, Afrika og Latin-Amerika.

Senteret for motseiingane i verda, for dei politiske verdsstridane, er ikkje fast, men skiftar med endringar i dei internasjonale kampane og den revolusjonære situasjonen. Vi trur at ettersom motseiinga og striden mellom proletariatet og borgarskapet i Vest-Europa og Nord-Amerika utviklar seg, så vil den avgjerande dagen koma då slaget skal stå i desse heimane til kapitalismen og kjernelanda til imperialismen. Når den dagen kjem, vil Vest-Europa og Nord-Amerika utan tvil verta senteret for dei politiske verdsstridane, for verdsmotseiingane.»

Notehenvisning IX

Fra «Den store polemikken 1» s. 168, Forlaget Oktober 1977.

«Det opne brevet frå sentralkomiteen i SUKP klagar Kinas Kommunistiske Parti for å setja fram ein «ny teori». Der heiter det:

«... ifylgje dette (den nye teorien) er hovudmotseiinga i vår tid ikkje, får vi høyra,

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

motseiinga mellom sosialisme og imperialisme, men mellom den nasjonale frigjeringsrørsla og imperialismen. Etter det dei kinesiske kameratane meiner er den avgjerande krafta i slaget mot imperialismen ikkje det sosialistiske verdssystemet, og ikkje striden til den internasjonale arbeidarklassen, men, får vi atter høyra, den nasjonale frigjeringsrørsla.»

Notehenvisning X

Fra Klassekampens bilag 19/11 -1977

«Når han tok for seg den politiske verdssituasjonen dei siste åra, såg formann Mao støtt på landa i den andre verda som ei kraft det gjekk an å sameina seg med i striden mot dei to hegemonistmaktene. Han sa: «*Vi bør vinna desse landa til oss, slike som Storbritannia, Frankrike og Vest-Tyskland.*»

Korleis har det seg at landa i den andre verda er ei kraft som det går an å sameina seg med i striden mot hegemonismen? Grunnen er at det er skjedd ei viktig endring i rolla deira i internasjonale politiske og økonomiske tilhøve dei siste tretti åra.»

Notehenvisning XI

Fra Klassekampens bilag 19/11 -1977

«Det at to supermakter har stige fram er ei ny ovring i soga om utviklinga av imperialismen. Den ujamne utviklinga av imperialismen fører uunngåeleg til samanstøytar og krigar som i sin tur gjer den ujamne utviklinga endå meir ujamn, og gjev opphav i dag til at dei imperialistiske supermaktene står over og framom dei gjengse imperialistmaktene. Lenin sa: «*Imperialisme vil seia at nasjonane i verda gradvis vert meir og meir underkua av ein handfull stormakter; det vil seia ein periode med krigar mellom desse siste for å utvida og tryggja underkuinga av nasjonane.*» I dag er denne handfullen med imperialistmakter vorte nedskoren til berre to supermakter, Sovjetunionen og USA. Dei er i stand til å stridast om verdshegemoni, og alle dei andre imperialistmaktene er vortne sette attende til stillinga til andre- og til og med tredjerangs makter. Dei særmerkte draga til ei supermakt er som fylgjer: statsapparatet i si mest konsentrerte form, og ho lit på den økonomiske makta og militærmakta si, som er langt større enn den som andre land har, for å driva økonomisk utbytting og politisk underkuing og streva etter militær kontroll i verdsomfang. Kvar supermakt har sett einerådande verdshegemoni som mål for seg, og med dette for augo gjer ho oppjaga førebuingar på ny verdskrig.»

Notehenvisning XII

Fra Huang Hua: Kinas utenrikspolitikk, Hefteserien, Folkets verden, 5. s. 86, Forlaget Oktober 1978.

«Ved å drive aggresjon og ekspansjon over alt har sosial-imperialismen stilt seg mot

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

folket i alle land, og dette i seg sjøl dømmer den til nederlag. Så lenge folket i alle land forener seg og står sammen i en mektig hær mot hegemonisme, høyner sin årvåkenhet, forbereder seg og holder fram i kamp, så kan de være i stand til å avverge krigen. Og i tilfelle at den bryter ut, vil de befinner seg i ei gunstig stilling til å avskaffe urettferdig krig ved hjelp av en rettferdig krig mot aggresjon og vinne ekte fred. Vi er revolusjonære optimister. Vi er overbevist om at menneskeslekten vil avskaffe krig og ikke bli utsletta av den.»

Notehenvisning XIII

Fra AKP(m-l)s prinsipprogram s. 36, Forlaget Oktober, 1977.

«Lenin, Stalin, og *særskilt* Mao, har synt korleis framvoksteren av imperialismen har *utvikla* basisen for den proletariske verdsrevolusjonen. Den kampen dei underkua folka og nasjonane i Asia, Afrika og Latin-Amerika fører for nasjonal og sosial frigjering er ein lekk i den verdsomfemnande striden for den proletariske verdsrevolusjonen. Dei anti-imperialistiske og nydemokratiske revolusjonane i dei koloniale og halvkoloniale landa er ein heilstøypt del av den sosialistiske verdsrevolusjonen. Mao seier det slik:

«Ein slik revolusjon går til åtak på imperialismen i sjølve røtene hans og vert såleis ikkje tolt, men motarbeidd av imperialismen. Derimot vert han støtta av sosialismen, det sosialistiske landet og det internasjonale, sosialistiske proletariatet. Såleis vert ein såvoren revolusjon ein uskiljeleg del av den proletarisk-sosialistiske verdsrevolusjonen.»

Fra Mao Tsetung: «Om nydemokratiet», Forlaget Oktober, 1977.

«Det følger klart av det koloniale, halvkoloniale og halvføydale særpreget til det kinesiske samfunnet i dag at den kinesiske revolusjonen må deles inn i to steg. Det første steget er å forandre den koloniale, halvkoloniale og halvføydale samfunnsforma til et sjølvstendig, demokratisk samfunn. Den andre er å føre revolusjonen framover og bygge et sosialistisk samfunn».

Notehenvisning XIV

Fra «Dokumenter fra de nordiske marxist-leninistenes første fellesmøte» Røde Fane nr. 1/75 s. 11.

«Gjennom EEC vil de europeiske monopolene øke profittene sine ytterligere, ved å skjerpe utsuginga av den hjemlige arbeiderklassen, ved å samordne sine interesser mot USA og Sovjetunionen, og ved å utvide utsuginga av den tredje verden.

Monopolene styrker samarbeidet seg imellom gjennom avtaler om tollunion, økonomisk og finansiell samordning. De prøver å opprette en ny, overnasjonal statsdannelse som de ønsker skal overordnes de «gamle» statsapparatene i økende grad og avskaffe den nasjonale sjølstendigheten. Dette har samtidig skapt store motsetninger mellom forskjellige stater i EEC.

De nordiske marxist-leninistene arbeider for at de nordiske landa *ikke* skal være

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

medlemmer av EEC. Dette gjør vi fordi EEC er en sammenslutning av de europeiske monopolene, som truer sjølråderetten for våre land, i enkelte tilfeller til og med de økonomiske eksistensvilkåra, og fordi EEC-medlemskap betyr sterkere utsuging av arbeiderklassen.

I visse tilfeller har EEC egne interesser å forsvare, som fører det i objektiv motsetning til begge supermaktene. Dette er tilfelle f.eks. når EEC tar direkte kontakt med de oljeproduserende landa. I en situasjon der begge supermaktene kjemper med all kraft for å styrke sin innflytelse omkring i verden, særlig i Europa, betyr en svekkelse av dem et framsteg også for arbeiderklassen i de små og mellomstore nasjonene. Samtidig må vi likevel holde klart for oss at årsaken til at EEC kan gå imot supermaktene i visse situasjoner har å gjøre med at de sjøl er imperialister som vil ha stadig større markeder og interessesfærer for sin egen del. Ettersom EEC også bygger på undertrykking av de arbeidende massene og sjøl øver nasjonal undertrykking, kan EEC heller ikke utgjøre noe reelt vern mot supermaktene. Det er bra at små og mellomstore nasjoner forener seg mot supermaktene. Men et slikt samarbeid må bygge på likestilling og ikke på undertrykking.

Vår kamp mot EEC bygger på kampen for å vinne eller forsvare den nasjonale sjølstendigheten. Den nasjonale sjølstendigheten er grunnlaget også for vår kamp mot supermaktene. Derfor er vi også mot revisjonistenes forsøk på å bruke kampen mot EEC som et påskudd for å forsøke å føre de nordiske landa inn i interessesfæren til sosialimperialismen.»

Notehenvisning XVI

Fra «Dokumenter fra KKP's 10. nasjonale kongress.» Chou En-lai's rapport s. 13—14. Forlaget Oktober 1973.

«Den tredje verdens oppvåkning og vekst er en betydelig hending for nåtidens internasjonale forhold. Den tredje verden har styrket sin enhet i kampen mot supermaktenes hegemoni og maktpolitikk, og spiller en stadig større rolle i internasjonale saker. De store seirene som folkene i Vietnam, Laos og Kambodsja har vunnet i krigen mot USAs aggresjon og for nasjonal frelse har sterkt oppmuntret verdens folk i deres revolusjonære kamper mot imperialisme og kolonialisme. En ny situasjon har oppstått med det koreanske folks kamp for selvstendig og fredelig gjenforening av fedrelandet. Det palestinske og andre arabiske folks kamper mot aggresjon fra den israelske sionismen, de afrikanske folks kamper mot kolonialisme og rasediskriminering og de latinamerikanske folks kamper for å opprettholde 200 mils grense for territoriale farvann eller økonomiske soner fortsetter alle å presse seg framover. De kamper som de asiatiske, afrikanske og latinamerikanske folk fører for å vinne og forsvare nasjonal selvstendighet og verne om statlig suverenitet og nasjonale ressurser har hatt framgang både i dybden og bredden. De rettferdige kampene som blir ført av den tredje verden, såvel som av folk i Europa, Nordamerika og Oseania støtter og oppmuntrer hverandre. Land ønsker selvstendighet, nasjoner ønsker frigjøring og folkene ønsker revolusjon — dette har blitt en uimotståelig historisk tendens.»

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Notehenvisning XVII

Fra «Historia til Arbeidets Parti i Albania, s. 390 Forlaget Oktober, 1976.

«5. APA KJEMPER FOR Å AVSLØRE DEMAGOGIEN OG TAKTIKKEN TIL KHRUSJTSJOV-REVISJONISTENE

Den revisjonistiske sovjet-ledelsen med Khrusjtsjov i spissen fortsatte å krenke de grunnleggende prinsippa i marxismen-leninismen og de revolusjonære tesene i Moskva-erklæringene. De gjorde den ene innrømminga etter den andre til USA-imperialistene og kjempa enda hardere mot de kommunistiske partia og arbeiderpartia som tok et revolusjonært standpunkt. De moderne revisjonistene retta hovedslaga mot APA og Kinas kommunistiske parti, fordi disse to partia var i første frontlinje i kampen mot revisjonismen.

I kampen mot marxismen-leninismen greip revisjonistene til vill demagogi, og utnytta den store internasjonale autoriteten som Sovjetunionens kommunistiske parti hadde vunnet under Lenins og Stalins ledelse, til fordel for sine egne interesser. Især spekulerte de i Lenins navn når de spredde sine egne anti-marxistiske teser og teorier for å lure massene.

Den opportunistiske og kontra-revolusjonære politikken og virksomheten til Khrusjtsjov-revisjonistene gjorde splittelsen i den sosialistiske leiren og den internasjonale kommunistiske bevegelsen stadig djupere, og undergravde folkenes revolusjonære bevegelse mot imperialismen. USA-imperialistene og alle de reaksjonære kreftene i verden benytta seg fullt ut av svakheten og innrømmingene til revisjonistene og av splittelsesvirksomheten deres.»

Notehenvisning XVIII

Enver Hoxha: «Vår politikk er en åpen politikk, en politikk bygd på proletariske prinsipper», s. 14, Hefteserien Folkets verden 3, Forlaget Oktober, 1977,

«Revolusjonen, kampen for politisk og økonomisk uavhengighet, utgjør en historisk prosess. De rådende forholdene i verdens sosiale utvikling driver denne prosessen framover med stadig sterkere kraft og gjør den uomgjengelig. Dette er også en garanti for at revolusjonen vil seire.

Det albanske folket og hele verdens folk nærer en brennende kjærlighet for og har dyp tillit til det store sosialistiske Kina, til landets ærerike parti og til Mao Tsetung, den store og høyt elskede lederen, ikke bare for det kinesiske folket og de kinesiske kommunistene, men også for alle verdens folk og kommunister. Dette gjør den moderne revisjonismen rasende. Under ledelse av overløperne i Moskva og i forståelse med USA-imperialismen, fører den en beinhard og djevelsk kamp mot Kina og mot verdens folk. Dette kommer ikke på oss som noen overraskelse, det er i samsvar med logikken deres. Den største fienden til USA-imperialismen og Sovjets sosialimperialisme er ver-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

dens folk, med den store Mao Tsetungs Kina i spissen. Kampen føres mellom frihet og sosialisme på den ene sida og slaveri og aggressiv imperialisme fra de to supermaktene på den andre. Alle verdens folk har satset sine håp om frigjøring, uavhengighet og velferd på sine anstrengelser og på Maos Kina. De tar ikke feil. Overbevisningen deres bygger ikke på propaganda, men på en stor kjensgjerning som er så klar som dagen, nemlig at oppbygginga av sosialismen i Kina blir gjennomført på en korekt måte, i samsvar med teoriene til Marx og Lenin og læren til Mao Tsetung. Den bygger på Folkerepublikken Kinas besluttsomme politiske holdning på den internasjonale arenaen, på den konkrete moralske, politiske og økonomiske hjelpa den yter verdens folk.

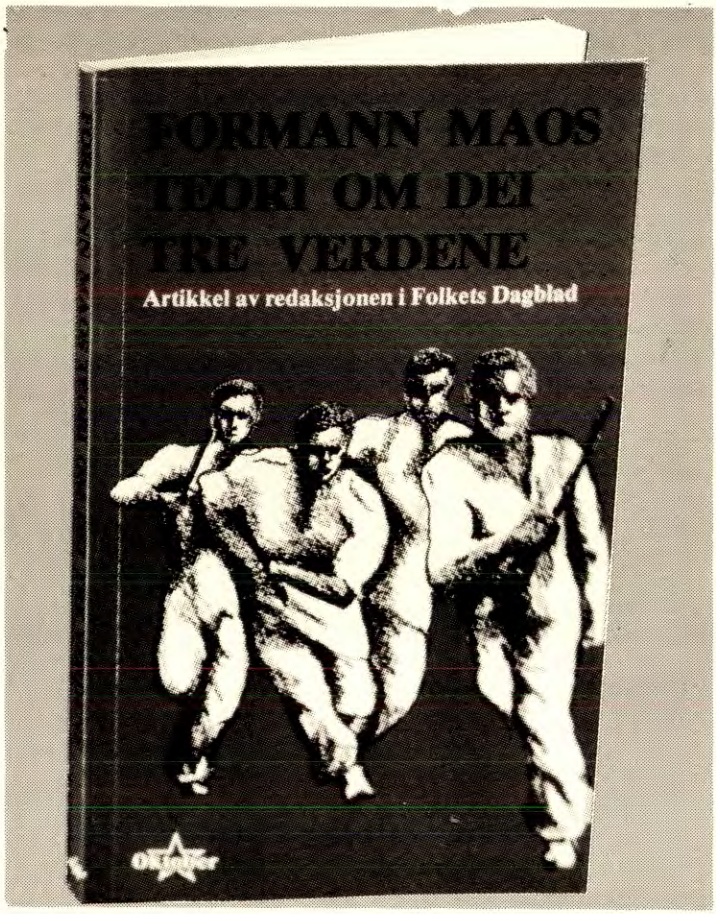

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

PÅL STEIGANS JUBILEUMSTALE

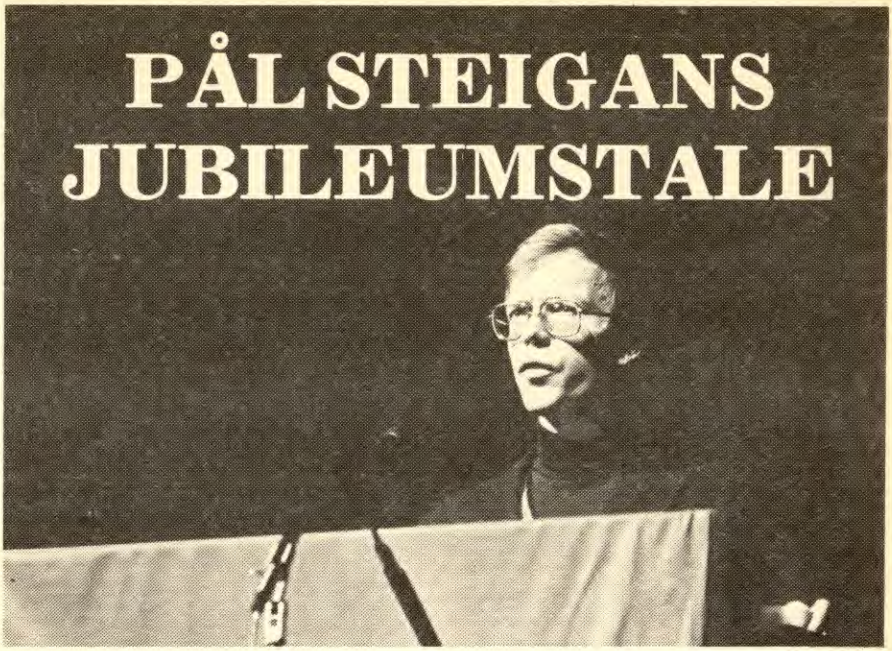

18. februar 1978 feira AKP(m-l) sitt 5-års jubileum. Røde Fane vil markere begivenheten ved å trykke talen som partiets formann Pål Steigan holdt på et festmøte i Oslo.

I talen slår han fast at på tross av partiets unge alder har det rukket å bli en ledende politisk kraft i klassekampen og det antiimperialistiske arbeidet. Den beste måten å følge opp disse tradisjonene på i dag, er å avsløre supermaktenes krigsforberedelser og forene alle krefter som lar seg forene i kampen mot sosialimperialismens aggresjon, mot vårt eget land, på Afrikas Horn og i Øst-Europa.

Når borgerskapet prøver å velte byrdene av den kapitalistiske krisa over på arbeiderklassen må kommunistenes svar bli å stille seg i spissen for militante kamper mot denne krisepolitikken.

En viktig forutsetning for at partiet skal oppnå fortsatt framgang er at partiet kvitter seg med alle sekteriske feil og evner å mobilisere folk utafor partiet i langt større grad enn tilfelle har vært fram til nå.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Kamerater, AKP(m-l) runder 5 år. Ingen høy alder, men det innbyr til å se litt på status. For å gjøre det oversiktlig kan vi spørre: Hvor hadde arbeiderklassen vært uten partiet?

— Hva slags solidaritetsarbeid med folket i Tsjekkoslovakia?

— Hva slags opposisjon på LO-kongressen?

— Hva slags motstand mot sosialimperialismens aggresjon i Barentshavet?

— Hvor ville arbeiderklassen stått uten AKP(m-l)'s ledende rolle i streikestøttebevegelsen?

— Hvem ville ellers gått i spissen for å utvikle enheten mellom norske arbeidere og fremmedarbeidere?

— Hvem ville advart mot supermaktenes krigsforbredelser og lagt grunnen for at det norske folk ikke skal oppleve et nytt 9. april?

— Hvem ville avslørt Sovjets aggressive krigføring i Afrika?

Kamerater. Jeg behøver ikke å ty til store ord. Enkle fakta beviser at AKP(m-l) har vært og er ledende i arbeiderklassens kamp.

Hva var den politiske situasjonen i Norge da AKP(m-l) blei stifta? Jo, kamerater, den var prega av en voldsom revisjonistisk frammarsj i samband med opprettelsen av SV. Partiet vårt blei oppretta i motvind. Massevis av folk hadde illusjoner om SV og stilte seg skeptiske til AKP(m-l).

Har vi lykkes i å endre denne situasjonen? Når vi ser på hva vi har oppnådd i åra som har gått kan vi med all mulig nøkternhet i behold slå fast at styrkeforholdet mellom den revolusjonære bevegelsen med AKP(m-l) i spissen og den revisjonistiske bevegelsen har blitt endra mye til vår fordel. Jeg mener ikke vi kan ta all æren for denne viktige endringa sjøl. En ikke liten del må skrives på SV-ledelsens egen konto, som på grunn av en råtten politikk som det blir mindre og mindre entusiasme for i deres egne rekker og en utrulig udugelighet har blitt 1970-åras omvendte kong Midas. De har klart kunststykket å gjøre gull til stein. Men sett bort fra dette kan vi slå fast at AKP(m-l) gjennom sin klare revolusjonære politikk og sin praksis i klassekampen har stått fram mer og mer som den ubestridte ledelsen i arbeiderklassens opposisjon mot klassesamarbeid og utbytting.

Betyr det at revisjonismen ikke kan vokse igjen? Nei, så blåøyde må vi ikke være. Men la oss utnytte situasjonen nå som revisjonistene har rota seg inn i bakevja til å få et skikkelig overtak på dem. Dette er nødvendig, for dersom ikke revisjonismens innflytelse i arbeiderklassen svekkes, vil sosialismen ikke kunne seire her i landet.

I alle tariffoppgjør fra 1968 har ml-bevegelsen gått i spissen for arbeiderklassens kamp. Særlig fra og med streikebevegelsen i 1974 har vi vært den politiske ledende i mange store og små arbeidskamper.

I tråd med AKP(m-l)'s beste tradisjoner tok vi tidlig initiativet til å reise en brei bevegelse i fagforeninger og klubber for skikkelige tariffkrav foran tariffoppgjøret 1978. Det har vokst til en brei massebevegelse på grunnplanet og er faktisk den største bevegelsen av denne typen foran noe tariffoppgjør på mange år. Dette forarbeidet legger et godt grunnlag for de alvorlige oppgavene arbeiderklassen vil stå overfor i månedende som

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Hva slags opposisjon ville det vært på LO-kongressen om det ikke hadde vært noen kommunister der?

kommer. For opp mot denne bevegelsen står den største offensiven i nyere tid fra regjeringa, LO-ledelsen og kapitalistene forøvrig for å senke arbeiderklassens og det arbeidende folkets levestandard.

Den norske kapitalismen er inne i ei økonomisk krise som sakner sidestykke i etterkrigstida. Myten om den «krisefrie» kapitalismen som revisjonistene spredde aktivt tidlig i 70-åra er grundig jevna med jorda. Tilbake står den brutale kapitalistiske virkeligheten. Arbeiderklassen er fortsatt eiendomsløse proletarer som ikke har annen interesse for herskerklassen enn som bærere av arbeidskraft. Når kapitalistenes umettelige grådighet etter profitt fører til overproduksjonskrise har de ikke lenger så stor bruk for arbeidskrafta og slenger den vekk som ei brukt skurefille. For dem betyr det ingenting at arbeiderne har slitt et helt liv med å bygge opp en bedrift, et lokalsamfunn, at arbeiderne blir nødt til å flytte tra hus og hjem, at de har unger som må forsørges på en krympende lønningspose. Så nådeløs er kapitalismen bak alle de hule frasene om «velferd og demokrati». Regjeringas krisepolitikk er en gjenreising av den tradisjonelle krisepolitikken i 20-åra under mottoet «ned med lønningene — opp med arbeidsløsheten».

Dersom Halvorsen, Kleppe og Selvig

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

får gjennomført planene sine vil verdien av månedslønna til en gjennomsnittlig industriarbeider etter skatt bli nesten *400 kroner* mindre om ett år enn hva den er i dag. Regn ut hva det vil ha å si for husholdningsbudsjettet til hver enkelt av dere, så tipper jeg dere øyner rekkevidden av lønnsnedslaget.

Etter regjeringas regnestykke skal lønnsnedslaget velte helt byrden av krisa over på arbeiderklassen og sikre milliardprofitter for kapitalen. Men som Ibsen sier i Peer Gynt, «der fikk fanden fordi han var dum og ikke beregnet sitt publikum». Det er *en* faktor som kan velte regjeringas regnestykke, nemlig motstanden i arbeiderklassen. Jeg vil nytte høvet på AKP(m-l)'s femårsdag til å rette en appell til alle arbeidsfolk uansett partitilknytning: *Slutt dere sammen, protester mot regjeringas krisepolitikk, ta opp kampen mot lønnsnedslag og arbeidsløshet!*

Kamerater.

Det siste året har vi avslørt hvordan den norske regjeringa har solgt unna norske havområder i Barentshavet til Sovjet. Sovjet er ute etter mer av Barentshavet og Svalbard, ja, de ønsker å ta hele Norge. Ikke noe annet parti har avslørt denne aggresjonspolitikken slik som AKP(m-l) har gjort. Om kort tid vil Stortinget vedta «gråsoneavtalen». Men Nordli får ikke den «nasjonale enheten» bak avtalen som han håpet på. Det er bra for den videre kampen for norsk sjølråderett. Jeg mener at AKP(m-l) har en del av æren for at behandlinga foreløpig har svekka det parlamentariske grunnlaget for «gråsoneavtalen». Våre avsløringer har vært så skarpe at de ikke har vært til å unngå, ei heller for våre politiske motstandere. Noen oppriktige radikale folk synes sikkert revisjonistene har et poeng når de harsellerer over at Klassekampen framhever motstanden mot «gråsoneavtalen» i Høyre, Kristelig Folkeparti og Senterpartiet. Det er jo borgerlige partier, sier de. Ganske riktig. Men det gjelder resten av storingspartiene også. Vi kan ikke nekte for at to og to er fire sjøl om herr Willoch også skulle ha oppdaga dette, særlig når regjeringa og SV-ledelsen insisterer på at svaret er fem.

Vi vil ikke fortjene navnet kommunister eller marxist-leninister om vi ikke visste å gjøre bruk av splittelser i fiendens leir. Ingen revolusjon har noen gang seira dersom ikke kommunisten har evna *både* å forene folket *og* å splitte fienden. Som Lenin sier, «den som ikke har skjønt det, har ikke skjønt det minste grann av den vitenskapelige marxismen overhodet».

Kamerater. Vår bevegelse vokste opp sammen med kampen mot USA-imperialismen i Sørøst-Asia. Da Sovjet overfalt Tsjekkoslovakia var vi igjen i første rekke. I de fem åra siden partiet blei stifta har det blitt tydeligere at invasjonen i Tsjekkoslovakia for snart ti år tilbake ikke var noe enkeltstående tilfelle. Det var innledninga til en periode da den sovjetiske sosialimperialismen har kommet mer og mer på offensiven i forhold til sin rival. Mens USA-imperialismen i sine velmaktsdager sendte tropper til Vietnam, Santo Domingo, Libanon, Korea osv., sender i dag Sovjet sine gendarmer og sine kubanske marionetter over alt. Den krigen de nå har innleda på Afrikas Horn må reise motstanden blant alle virkelige anti-imperialister. Det er ikke lenger mulig å sitte som passiv tilskuer til det som skjer. Sovjet vil sikre seg innlø-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

pet til Rødehavet for å kvele sjøveien til Europa. Derfor er krigen en direkte forberedelse til den nye verdenskrigen de planlegger. De prøver å knuse Eritreas frigjøringskamp på et tidspunkt da Eritrea står på terskelen til frigjøring fra det etiopiske terrorregimet. De vil tukte folket i Somalia som hadde den utrolige frekkhet å sparke ut de sovjetiske «rådgiverne». Ved å knekke Somalia vil de skaffe seg en ny base ved Det indiske havet.

Ledelsen i SV har hittil slukt de sovjetiske frasene om «anti-imperialistisk hjelp» med krok, søkke og snøre. Napalmbombene over Eritrea har tvunget SV-ledelsen på en viss taktisk retrett. Sovjets rolle i Eritrea er entydig reaksjonær, heter det nå. Vi skal ikke glemme at SV i sitt prinsipprogram regner Sovjet som «en anti-imperialistisk kraft» som en skal forene seg med, men vi skal hilse denne taktiske retretten med glede. Vi vil invitere alle og enhver som vil være med på å bekjempe supermaktenes innblanding i Afrika til en aksjonsenhet på bredt frontgrunnlag. Det spiller ingen rolle om de er uenige med AKP(m-l)s politikk på andre områder, forutsatt at de slutter opp om parolene Støtt Eritreas frigjøringskamp. Sovjet ut av Afrikas Horn. Appellen retter seg til arbeidere, ungdom, intellektuelle, medlemmer av politiske partier og partiløse. Den retter seg til fagforeninger, masserganisasjoner og politiske lag. La oss forene oss for å støtte folkene i Afrika mot supermaktsinnblandinga. Til mine egne partifeller i AKP(m-l) vil jeg si, la oss innlede de neste fem åra i partiets arbeid ved å følge opp våre anti-imperialistiske tradisjoer på en måte som er et kommunistisk parti som vårt verdig.

Til Rød Ungdom og Norges Kommunistiske Studentforbund: Dere har en viktig oppgave fordi ungdommen er en helt avgjørende kraft i det anti-imperialistiske arbeidet. Se bare hvordan skoleelever over hele landt gir PAC-representanten Count Pietersen en hjertelig mottagelse. Dette er et hardt slag mot myten om at ungdommen er sløv og passiv. Ungdommen er fin den, bare vi som ikke er fullt så unge lenger legger vekk fordommer og lærer oss å snakke ungdommens språk.

Når dere går en tur og ser ei minnetavle fra krigen, så bør dere stanse. Dere vil bli slått av hvor unge de var — martyrene. Dette viser hvor viktig ungdommen er for revolusjonen og den nasjonale frigjøringskampen. Våre egne erfaringer fra de fem åra som er gått fra partiets første landsmøte har lært oss at Mao Tsetungs teori om de tre verdener svarer til virkeligheten og her helt nødvendig for å legge opp en rigtig revolusjonær strategi og taktikk i dagens verden. Teorien om tre verdener betyr kort og godt å framheve de undertrykte nasjonene som den viktigste krafta i kampen mot de to supermaktene. Det betyr å rette hovedstøtet mot de to supermaktene Sovjet og USA og gjøre mest mulig for å mobilisere land av Norges type til å stå mot de to supermaktenes hegemonisme.

Kamerater. Sovjets kanonbåtdiplomati mot Norge, invasjonen i Angola, terrorbombinga på Afrikas Horn, alt dette er ledd i det samme. Sosialimperialismen gjør alvorlige forberedelser til en ny verdenskrig for å skaffe seg verdensherredømme.

Dette er alvorlige perspektiver. Sosialimperialismen er sterkere enn Hitler-Tyskland. Nazistene gikk hardere fram i

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

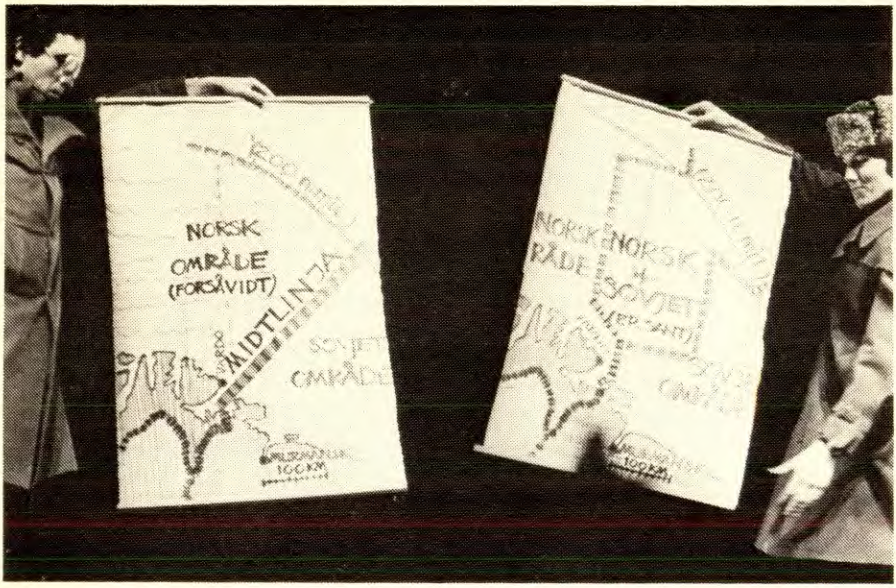

Fra sketsjen om «grå sone»-avtalen på festmøtet.

andre land enn her. Det er sannsynlig at Sovjet vil angripe Norge. Vi kan ikke gå ut fra at Sovjets okkupasjon ikke kan bli verre en Nazi-Tysklands. Derfor må vi være forberedt. Vi må styrke partiet. Vi må skape en brei enhetsfront mot supermaktene og spesielt Sovjet, og vi må avsløre dem som går sosialimperialismens ærend i Norge. Klarer vi å gjøre dette på en skikkelig måte, klarer vi å holde fast på en riktig politikk og mobilisere de breie massene av det norske folk, så vil herrene i Kreml få lære at vårt folk på 4 millioner kan ta opp kampen og føre den fram til seier. Sjøl om kampen vil bli hard og kreve store ofre, mener jeg at vi kan se lyst på framtida. Arbeidsfolk i Norge elsker friheten og vil aldri la seg underkue lenge.

Kamerater. AKP(m-l) feirer femårsdagen i framgang og med et bra resultat på relativt kort tid. Betyr det at jeg hevder at alt ved vårt arbeid er bra? Nei. Kamerater, det er mitt syn at vi i for liten grad har stolt på massene. Det finnes tusenvis og sikkert også titusenvis av folk utafor vårt parti som har lyst på å yte et bidrag til den kampen vi fører på ett eller annet frontavsnitt. Til disse vil jeg si at vi har ikke vært flinke nok til å oppmuntre dere og hjelpe dere, kamerater. Vi har prøvd å gjøre mest mulig sjøl. På den måten har vi ikke fått løst på langt nær alle de oppgavene klassen har rett til å kreve at vi skal løse, og deres krefter har ikke blitt utnytta slik de kunne ha blitt i arbeiderklassens og folkets tjeneste. Dette kan gjelde på litteraturens og kunstens områ-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

de, i frontarbeidet, i det anti-imperialistiske arbeidet, i ungdomsarbeidet osv. Vi skal sette mye inn på å rette på denne svakheten i tida som kommer. Partiet vårt er ennå ungt, men det trår ikke lenger barneskoa. Arbeiderklassen og de framskrittsvennlige kreftene i landet vårt har rett til å kreve flere initiativer og mer allsidighet, til å kreve større resultater i arbeidet. For å klare dette må vi stole på de virkelige heltene, det arbeidende folket og særlig de klassebevisste arbeiderne og andre progressive som alt i dag lengter etter å få utrette noe i den felles kampen mot fienden.

Vi lover at i de neste fem åra skal vi gjøre dette enda bedre enn vi har gjort til nå.

LENGE LEVE MARXISMEN-LENINISMEN MAO TSETUNGS TENKNING
LENGE LEVE AKP(M-L)

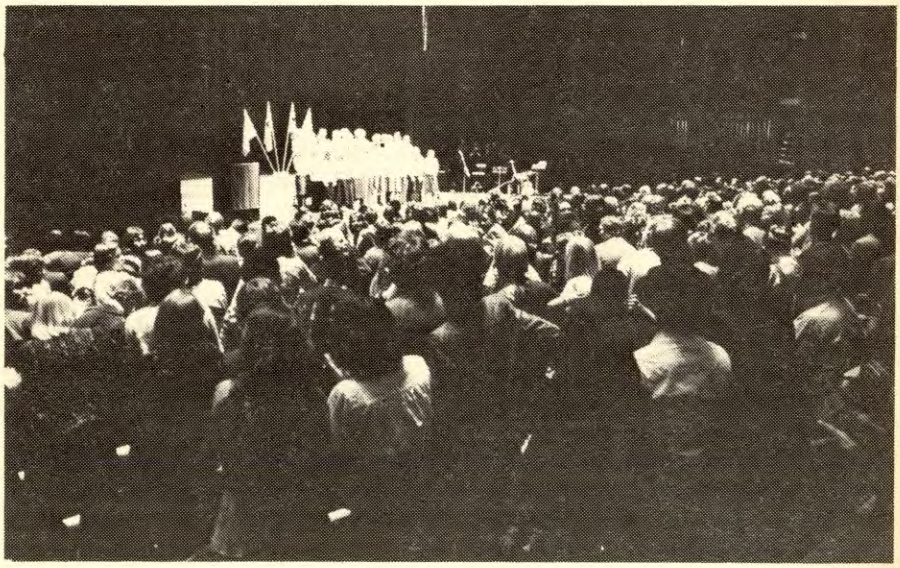

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Debatt & kritikk

Debatten som ble borte

«Den som ikke frykter døden ved tusen stikk, han tør trekke keiseren ned av hesten» (Mao Tsetung).

Røde Fane (RF) er et «tidsskrift for kommunistisk teori og debatt». Hvis vi undersøker årgangen 1977 av RF finner vi raskt ut at dette var det året tidsskriftet *kutta ut* debatten. Hvorfor? Hvorfor to fattige debattinnlegg i løpet av et helt år? Er ikke redaksjonen i RF interessert i å ta opp motsigelser, diskutere ideologi i tidsskriftet? Eller har de ikke skjønt at dette er viktig av en eller annen grunn? Er en av årsakene til dette byråkrati? Jeg vet fint lite om dette fordi jeg ikke har hatt anledning til å undersøke saka til bunns, men jeg har et eksempel som enten er et unntak eller regelen. La oss ta det! For snart et år siden leverte jeg et innlegg som tok opp en artikkel av hg (halvard gråtopp) om kvinnefrigjøring i nr. 6/76. Ei tese som ble hevda av meg i mitt innlegg var bl.a. at det var foretatt et par viktige *revideringer av Engels* i hg's artikkel. Da jeg leverte artikkelen fikk jeg høre at dette var viktig, interessant, bra å få diskusjon på kvinnespørsmålet, men det kunne ikke komme i det første nummeret, fordi det skulle gå på «firerbanden». Det var jo greit. Men da både nr. 3, 4, 5 og 6 kom uten at jeg så noe spor av innlegget mitt begynte blodet å bruse litt. Jeg bestemte meg for å skrive denne kritikken. Like før jeg satte meg ned for å skrive, møtte jeg tilfeldigvis redaktøren på gata en kveld jeg solgte «Klassekampen» og spurte da hvordan det gikk med innlegget mitt. Nei, det hadde han glemt det. Hvem er det som glemmer innlegg? Kritikk? Jo, det er kort og godt *byråkraten*. Hvem er det som ikke er interessert i å ta opp motsigelser? *Byråkraten*. Hvem er det som ikke er interessert i å oppfordre til debatt, og undertrykke slike? *Byråkraten*. Er jeg hard? Kan vi kvitte oss med byråkratiske feil i partiet vårt uten å nedkjempe slike feil? Selvfølgelig ikke. RF bør ha ei kritikkspalte, og dette innlegget mener jeg skal stå i ei slik ei, pluss et svar fra redaksjonen. Har redaksjonen hatt ei linje for å oppfordre til, ta initiativet til ideologiske diskusjoner etc.? Det trur jeg ikke, (iallefall har denne linja midlertidig vært nedkjempa gjennom hele 1977).

Jern Jesper

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Svar til Jern Jesper

Ideen din om ei kritikk-spalte i Røde Fane er god. Vi er enige med deg i at det har vært for lite kritikk, spørsmål og kommentarer fra leserne i 1977-årgangen. Ansvaret for dette ligger på redaksjonen, som ikke har oppfordra nok til det og ikke har arbeidet nok for å få fram lesernes synspunkter. I de siste månedene har spaltene i Klassekampen blitt åpna for diskusjon, og det har fått stor oppslutning. Vi ønsker en tilsvarende situasjon i Røde Fane og oppfordrer leserne til å hjelpe oss med det og følge våkent med i åssen det utvikler seg.

Debattinnlegget Jern Jesper skreiv om kvinneartikkelen til hg har fått særlig dårlig behandling. I en del andre tilfeller der vi ikke har funnet plass til debattinnlegg har vi brukt metoden med å svare innsenderne i brev for å klare opp i motsigelsene. Innlegget til Jesper er ikke blitt besvart på den måten en gang. Vi er enige i karakteristikken Jesper gir av redaksjonens behandling av innlegget fra ham: det er blitt byråkratisert bort. En ting er at innlegget hans var såpass langt at vi har hatt trøbbel med å få det plassert. En annen ting er at vi ikke har tatt kontakt med han og drøfta dette problemet med ham for å få det løst.

Ved siden av en kritikkspalte av den typen Jesper foreslår, vil vi heretter sette av plass i hvert nummer til debatt. Vi gjorde det i nr. 6 i fjor, og vil sørge for at debatten får fast plass fra neste nummer.

Redaksjonen

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

To dikt av Ismail Kadare

Ismail Kadare er født i 1934 i Gjirokastra i Albania. Han er den av de yngre albanske forfattere som er best kjent internasjonalt. Flere av bøkene hans er kommet ut i oversettelse bl.a. i Frankrike og Sverige. Romaner «Bryllupet» er oversatt til norsk og utgitt på Forlaget Oktober. På svensk fins også «Den døde generalens arme» og «En krønike i stein».

VESTEN

Og her er vesten,
den kapitalistiske verden
med sine vakre vertinner,
med sine mangefargede lys.

Jeg flyr over vesten
jeg leser ikke de lysende reklamene
men fabrikkenes røyk,
deres svarte hår.

Under kjempe-skorsteinene
smelter arbeidernes stål.
Fabrikkenes hår
reiser seg i raseri.

God kveld vesten!
Alt er tydelig!
de lysende reklamene *nede,*
oppe den svarte røyken.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

HJEMLENGSEL TIL ALBANIA

Den grep meg lengselen hjem til vårt Albania
nå i kveld da jeg satt på bussen:
røyken fra en «Partizan»[1] som en russer røkte
slynget seg blånende i spiraler
som om den snakket i hemmelighet til meg på albansk
mine landsmenns språk.

Jeg vil gå om kvelden i Tiranas gater —
i de gatene hvor jeg en dag gjorde en eller annen dumhet
og i dem hvor jeg aldri har gjort noen dumhet.
De kjenner meg disse gamle treportene
de vil ennå bære nag til meg
de vil riste på hodet
men jeg skal ikke ta det ille opp
for hjemlengselen har grepet meg.

Og vandre i gatene som er dekket av visne blader
visne blader, høstens blader
som det er så lett å sammenligne med.
Rusle i en liten gate
trang som fordommene
Mørk som glemselen
krokete og kort
som en smålig fyr;
tenne en røyk
le av en god historie
og trampe under føttene et minne
som disse bladene jeg tramper på, spredt utover bakken.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Den har grepet meg hjemlengselen etter Albania,
etter denne høye himmelen — umåtelig og dyp,
etter de adriatiske bølgenes blå flukt,
etter skyene som blusser opp ved solnedgang som befestede slott,
etter de hvithårede og grønnskjeggede alpene,
nylon-nettene som skjelver under brisen,
tåkedottene som vandrer lik rødhunder i grålysningen,
lokomotivene og hestene,
som svettende pruster og knegger,
sypressene, dyreflokkene og gravene,
hjemlengselen har grepet meg,
hjemlengselen har grepet meg,
etter albanierne ...

Hjemlengselen har grepet meg og hastig drar jeg av sted
høyt over tåken — som over lengselen.
Så langt borte du er og så kjært, mitt land.
Flyplassen kommer til å skjelve under drønnene,
Tåkedotter svevende skal perle over stupene.

De som oppfant den hurtige jet-motoren
må sikkert av og til ha vært langt hjemmefra.

(Moskva 1960)

Ismail Kadare

1) Albansk sigarettmerke.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

RØDE FANE

1977

INNHOLDSOVERSIKT

Nr. 1/2 «Firerbanden» — marxister eller revisjonister.
«FIRERBANDEN» — marxister eller revisjonister
Om den siste tidas klassekamper i Kina
(Del 1) . . . . . s. 1
Innledning — Åssen skal vi analysere utviklinga i Kina . . . . . s. 2
1) Muddervulkanen — *s. 4.* 2) Påstander som beviser ingenting — *s. 13.* 3) Det finnes nok av fakta — *s. 18.*
I. «Firerbanden», kunsten og den historiske materialismen . . . s. 22
1) «Firerbandens» linje for litteratur og kunst — *s. 22.* 2) «Firerbanden» er avslørt som motstandere av den historiske materialismen — *s. 40.*
II. Kulturrevolusjonens helter? . s. 44
III. Til spørsmålet om Teng Hsiao-ping. . . . . s. 59
Hua Kuo-feng:
Mobiliser hele folket til å gjera ein veldig innsats for å utvikla landbruket og byggja fylke av Tachai-typen over heile landet (15.10.75) . . . . . s. 64
Chen Yung-kuei:
Kritiser «firar-banden» grundig og skap eit nytt oppsving i rørsla for å byggja fylke av Tachai-typen over heile landet (20.12.76) s. 77
«Firerbanden» er også behandla i nr. 4 1977

ALBANIA
Pål Steigan:
32 år siden seieren i det albanske folkets anti-fascistiske frigjøringskrig . . . . . s. 94
1. Hvorfor seira Albania? — *s. 94.* 2. Hva kan vi lære av den anti-fascistiske krigen i Albania og de albanske kommunistenes linje? — *s. 97.* 3. Viktige seire i den siste 5-årsperioden — *s. 99.* 4. Inntrykk fra APAs 7. kongress — *s. 101.*

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

DEN MARXIST-LENINISTISKE VERDENS-BEVEGELSEN

Representant for Chiles Revolusjonære Parti:

Støtt Chiles folk, bekjemp revisjonismen (11.9.76) ..... s. 103

Sveriges Kommunistiske Parti oppsummerer riksdagsvalget 1976: Tre års synder vert ikkje bøtte på 5 månader ..... s. 110

FOLKETS HISTORIE

Halvard Gråtopp:

Slavesamfunnet i Norge og birkebeinerrevolusjonen ..... s. 115

1. Slavesamfunnet i Norge — *s. 115*. 2. Birkebeinerrevolusjonen *s. 126*.

KLASSEANALYSE:

Georg Vaagen:

Bøndene, arbeiderklassen og revolusjonen (25.9.76) ..... s. 129

STREK I MARGEN

Undervassbåtar i fredens hav. . . s. 137

NYE BØKER

Hoxha: Albanias kommunister

RØDE FANE 1976

Nr. 1: Finland — *s. 143* Nr. 2: Klasseanalyse — Kampucheas nye grunnlov. — *s. 143* Nr. 3: Hovudmotseiinga i Noreg — *s. 144* Nr. 4: Sovjet truer Norge. Klassene på landsbygda — *s. 144* Nr. 5: Ungarn 1956. Formann Mao 1894. s. 145 Nr. 6: Frigjering av kvinnene — *s. 145*

Nr. 3 1977 Rød Valgallianse. Fram for en revolusjonær valgkamp.

ARBEIDERKLASSEN OG VALGENE 1977

Del I: Valgpropagandaen avslører revisjonistenes reaksjonære strategi ..... s. 3

Del II: Noen punkter om den økonomiske og politiske situasjonen foran Stortingsvalget 1977..... s. 14

Del III: Hva gjelder valget 1977? s. 21

SV — ET BORGERLIG PARLAMENTARISK PARTI ..... s. 28

LENIN OM VALG, ARBEID I PARLAMENTET OG POLITISK OPPDRAGELSE AV ARBEIDERKLASSEN..... s. 42

Sosialdemokratene og valgavtaler ..... s. 42

Utdrag fra «Venstrekommunismen — en barnesjukdom» april-mai 1920 ..... s. 51

Utdrag fra «Hva må gjøres» ... s. 61

BOLSJEVIKANE I TSARDUMAEN

Røynsler frå arbeidet til den bolsjevikiske arbeidar-fraksjonen i den 4. dumaen i Tsar-Russland 1912—1914 ..... s. 66

Kapittel I: Vala til den fjerde dumaen ..... s. 67

Kapittel XX: Pravda ..... s. 75

Kapittel V: Den fyrste interpellasjonen ..... s. 80

RØD VALGALLIANSE I KOMMUNESTYRENE ..... s. 84

RV i Oslo..... s. 85

RV i Trondheim..... s. 93

RV i Tromsø ..... s. 97

RV i Odda ..... s. 101

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Bli med i RV-grupper ..... s. 104
Støtt RV-innsamlinga: 300 000 kroner til valgkampen ..... s. 106
Se også oppsummeringa av valgkamparbeidet i Fredensborg valgkrets i Oslo, nr. 5-77
Studieopplegg for Filip Kota: To linjer i verdens fagbevegelse .... s. 108
Se også debatt om AKP(m-l)s faglige manifest i nr. 6-77
Vervebrosjyre for Oktobers Lenin-abonnement ..... s. 111
Sommerleirinformasjon ..... s. 115

Nr. 4 «Firerbanden» Del 2, om utenrikspolitikken og økonomien.
Del 1, sto i nr. 1/2 1977.
«FIRERBANDEN» — marxister eller revisjonister, Del 2 ..... s. 1
INNLEDNING ..... s. 2
IV) Har Kina endra utenrikspolitikk etter Maos død ..... s. 4
V) 1. «Firerbanden» og det sosialistiske Kinas økonomi .... s. 21
Om marxismens holdning til utviklinga av produksjonen og planlegging av økonomien under sosialismen ..... s. 25
V) 2. «Firerbandens» linje for ikke å utvikle økonomien og ikke kjempe mot borgerlig rett ..... s. 54
Klassikerne om forholdet mellom produktivkrefter/produksjonsforhold, mellom basis/overbygning, og produksjonspropaganda ..... s. 69
Formann Maos merknad til «Grunnlov for Ansjan jern- og stålselskap» ..... s. 74
Introduksjon til bind 5 av «Utvalgte verker av Mao Tsetung» . s. 76
Arbeiderariskokratiet Zinken/Odda — og det materielle grunnlaget for streikesabotørene s. 95
Berit Ås blant venner i Murmansk ..... s. 103

STUDIEKAMPANJE
Studer AKP(m-l)s prinsipprogram og vedtekter ..... s. 107

DEN MARXIST-LENINISTISKE VERDENSBEVEGELSEN
1. mai på Island ..... s. 111

Nr. 5. Folkekrig mot supermaktsinvasjon. Lær av NKPs feil i 1940.
Leder: Kamp mot supermaktenes krigsforberedelser — Forsvar 3-verden-teorien ..... s. 1
Folkekrig mot supermaktsinvasjon — Lær av NKPs feil 1940 ..... s. 13
Folkekrigens teori ..... s. 28
Folkekrig mot supermaktsinvasjon ..... s. 31
Folkekrig og revolusjon ..... s. 48

Utdrag fra rapporten til «Militære undersøkelseskommisjon av 1946» ..... s. 52
Klassikerutdrag:
Mao om utenrikspolitikk og folkekrig ..... s. 58
John Åsan — veteran fra NKP: NKP sviktet da de ikke tok opp den væpna kampen fra krigens første dag ..... s. 75

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

T. Titlestads bøker om Furubotn:
Lyger om Stalin og Komintern — Avdekker Furubotns revisjonisme ..... s. 79
Dikt: Et fint tog — tre og et halvt tusen mennesker ..... s. 88
RV-aktivister i Fredensborg valgkrets:
Personlig mobilisering var nøkkelen til valgframgangen ..... s. 94
SE Nr. 3.77 RFs Valgkampnummer

LITTERATURKRITIKK:
På tross av viktige mangler:
Tor Obrestads roman «STÅ PÅ» — en revolusjonær arbeiderroman ..... s. 98

STUDIEKAMPANJEN:
Studer «Den store polemikken 1» ..... s. 107
Nr. 6 Samene
Fra redaksjonen: Full støtte til samenes nasjonale og sosiale frigjøringskamp ..... s. 1
Samene og kampen for nasjonal frigjøring og revolusjon ..... s. 3
1. Det nasjonale spørsmålet er nøkkelspørsmålet for en revolusjonær samepolitikk ..... s. 4
2. Vitenskapelige undersøkelser og masselinja er vilkår for en rett politikk ..... s. 9
3. Noen punkter fra historia om den norske kolonialiseringa av Sameland ..... s. 10
4. Samene er en undertrykt nasjon ..... s. 14
5. Full støtte til samenes kamp for nasjonal og sosial frigjøring. s. 18
6. Samene og sosialimperialismen ..... s. 22
7. Samene og dagskampen .... s. 24
8. Klasseanalysen av det samiske folket ..... s. 26
10. Kritikk av AKP(m-l)s sameprogram ..... s. 29

Samenes dagskamp: Avvis den nye reindriftslova — Slå tilbake angrepene på den samiske kulturen ..... s. 31
Revisjonistpartiene SV og «NKP» retter sjåvinistiske angrep på samenes nasjonale kamp s. 50
To dikt ..... s. 57
Nils Oskal, 19-årig same til Røde Fane: Skolen virker undertrykkende på samisk ungdom ..... s. 58
Olav Nordrås roman «Rød Høst»: Viktig dokumentarroman om Kautokeino-opprøret .. s.60
Kautokeino-opprøret: Fra religiøs vekkelse til nasjonal oppstand s. 66
Klassikerne om det nasjonale spørsmålet ..... s. 74
Pål Steigans tale på festmøtet for Oktoberrevolusjonens 60-års jubileum: Erfaringene fra Oktoberrevolusjonen i 10 punkter ..... s. 88
Duell mellom Pål Steigan og Molde SV: Sovjet i dag — sosialimperialisme eller overgangssamfunn? ..... s. 97
Utkast til faglig manifest: Behandlinga av arbeideraristokratiet må bli skarpere ..... s. 108

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

Tom side

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no/ml-historie/) 2011

RØDE FANE

Distribusjon:
Boks 2046
Grunerløkka,
Oslo 5
Postgiro 2 20 84 78

Nå er det på tide å abonnere!